

H. Wedersen: Ogsaa jeg kunde ønske visse Forandringer i dette Lovudkast, men jeg anseer det for nødvendigt, at man begrænser sine Ønsker i denne Henseende, for at Lovudkastet kan nåde nogenlunde hurtig Fremme. Vi have allerede flere Gange behandlet dette Lovudkast her i Salen, og hver Gang er det blevet standset. Der er imidlertid Mange, der vente efter en saadan Lov, og jeg troer, at de ville være bedre tjente med at faae den i den Skikkelse, hvori den her foreligger i Udcastet, end med atter at see den overgivet til et Udvalg. Jeg finder vel smaa Mangler ved Lovudkastet, men de ere ikke af den Betskaffenhed, at man af den Grund skulde opholde Sagen. Jeg skal derfor anbefale den til det ærede Things Bevillie, og jeg haaber, at den vil gaae til anden Behandling uden Udvalgs Beskættelse.

H. B. W. Grichsen: Idet jeg skal begynde paa at omtale det foreliggende Lovforslag, skal jeg, ligesom foregaaende Talere have ytret, erkjende min Tilfredshed med, at Lovforslaget er fremkommet, og jeg skal i den Retning rette en særdeles Tak til den ærede Indenrigsminister, fordi han er fremkommen med dette Forslag. Hvad nu imidlertid selve Forslagets Betskaffenhed angaaer, da mener jeg rigtignok, at jeg ikke vil være istand til i den Grad at yde ham min Tak, thi det forekommer mig at lide af temmelig væsentlige Mangler, og det Mangler af den Betskaffenhed, at jeg troer, at vi hellere end at tage Loven, som den foreligger, maae lade Sagen henstaae, om det er nødvendigt, endnu 1 Aar, for at see, om vi da ikke kunne faae disse Mangler afhjulpede. Jeg troer imidlertid ikke, at det vil være nødvendigt at lade Sagen henstaae; jeg haaber, at der her i denne Sag bliver nedsat et Udvalg, og at vi skulle faae den ført tilende endnu i denne Session, ligesom jeg haaber, at de Bemærkninger, jeg skal tage mig den Frihed at henlede det ærede Things Opmærksomhed paa, ville blive tagne under nøjagtig og grundig Overveielse. Lovforslaget angaaer, som man

vil see, private Veie, og disse forklares her i § 1 at være saadanne, hvortil flere Grundbeholdere ifølge Hævd eller anden særlig Adkomst ere udelukkende berettigede. Den Betragtning, som jeg maa gjøre gjældende, er en bestemt og skarp Afsondring mellem, hvad der er en offentlig og hvad der er en privat Veie; men jeg seer ikke, hvorledes vi skulle komme til Kundskab om, hvilke Veie der efter dette Lovforslag ere private. Der staaer ganske vist, at det er saadanne Veie, hvorpaa der haves Hævd eller anden særlig Adkomst, men det maa dog, forinden Veien behandles efter Lovudkastet, være en afgjort Sag, at denne Hævdsret eller denne særlige Adkomst skal foreligge forud og være bevist og afgjort, thi er den ikke det, saa synes det mig, at man meget let kan komme til at beskæftige sig med Sager, hvis Forhandling ingen Ende kunne faae, eller i alt Fald ville kunne trækkes ud i det Uendelige. Naar dette ikke forud foreligger, troer jeg, at man meget let kan komme til at behandle en offentlig Veie som privat. Det er nu ganske vist, at ingen privat Mand ønsker at faae en offentlig Veie behandlet som privat, men dette er efter min Mening ikke et tilstrækkeligt Forebyggelsesmiddel mod, at noget Saadant ikke kan skee, thi det kan skee af Uvidenhed, og det saameget lettere, som man maa søge hen til Udskiftningerne for at finde Beviserne for, hvorvidt en Veie har en offentlig eller privat Charakter, men Udskiftningerne ere foregaaede for en meget lang Arrække siden, og Documenterne ere som oftest ikke tilstede. Man har som oftest glemt, hvorledes det forholder sig, hvorhos Traditionen ikke har sagt til den nulevende Generation, at denne Veie er offentlig, eller at denne Veie er privat. Jeg skal nærmere præcisere, hvorledes det kan komme til at gaae til, at en offentlig Veie kan blive antaget for en privat. Naar en Veie i Byens Udskiftning er udlagt til offentlig Brug mellem By og By, men den offentlige Færdsel paa Grund af forandrede Færdselsforhold ikke har havt nogen særlig Brug for den, da kan man tænke sig, og jeg har truffet paa mange